

Večeře Páně

1 ...v ústech, a to následkem patnácti shromáždění v Arizoně. Měli jsme nádherný čas. Pán Ježíš nám hojně a bohatě požehnal. Oni měli snahu pracovat na způsob Boží strategie, a doufám, že to bude správné, když to tak provedu, zkrátka přijedu a nejdříve roznítím oheň po okolí. Přijel jsem tedy na to místo několik dnů před termínem, a konal jsem tam deset nebo dvanáct shromáždění ve všech hlavních církvích v Phoenixu, Sunnyslope, Tempe a Mesa až k jihu, a tak jsem je roznítil po okolí, a potom jsem je všechny přivedl na pětidenní konferenci. A to byla vskutku největší konference, jakou jsme měli v Severní Americe. Byla opravdu veliká. Největší snídaně a rovněž večerní banket.

2 Nemohu přesně říci, kolik jich přijalo Ducha Svatého. Bylo to báječné, kolik jich přijalo Ducha svatého, a kolik jich bylo uzdraveno a zachráněno, bylo to nádherné. Jsme tak vděční Bohu, když pozorujeme, jak čas běží kupředu. Přijelo tam mnoho znamenitých osobností. Jednou z nich...

3 Bratru Neville to udělá moc dobře. Viděl jsem jistého presbyteriánského kazatele, z jedné z největších presbyteriánských kolejí v této zemi, jak tancoval v Duchu. Ó, bylo se opravdu na co podívat, on přijal Ducha svatého. A pak mi řekl: „Měl jsem jeden z tvých pásků, nebyl velice kvalitní, trochu přeskakoval, ale vzal jsem ho do své koleje a přehrál.“ A řekl: „A byl tam přítomen jistý význačný psycholog, a on je usadil. Dobrá, ale museli si to každopádně jednou vyslechnout,“ řekl. A pak řekl, že...

4 Řekl, že potom začal tancovat v Duchu ve svém kostele, poté když přijal Ducha svatého, a oni mu na to: „Velebný, kdy se naučíš nějaký nový krok?“

5 On řekl: „Až se můj sbor naučí tomuto.“ Pomyslel jsem si, že to bylo šikovně řečeno, víte, presbyteriánskou hierarchií, on řekl: „Až se můj sbor naučí tomuto.“ To je moc dobré. Jako malé dítě, malé, ale on byl... dobrá, víte, kým on měl být, profesorem psychologie v největší presbyteriánské koleji v Bostonu, to je ve Spojených státech.

6 Viděl jsem jednoho z hlavních vedoucích chirurgů kliniky Mayo, jak kázal evangelium v Duchu a hovořil v jazycích. Ó, aj! Viděl jsem jiného specialistu, který byl Adventistou sedmého dne z... on byl specialistou srdečních a rovněž krčních onemocnění, a on, starý muž,

přijal křest Duchem svatým. On to obdržel. Jednou večer jsem na něj v sále vložil ruce, a on obdržel Ducha svatého. A tak jsme... prostě tolik věcí, které Pán vykonal, a jsme za to vděční, a obzvlášť v této době.

⁷ Potom jsem jim řekl: „Uvědomujete si kolik je hodin, když spící panna začíná prosit o olej?“ V tom čase přišel ženich, a ti lidé, kteří byli připraveni, vešli s ním. Ó, jsem tak rád, neboť vím, že žijeme v těch posledních dnech. Věřím, že žijeme v jednom z nejkrásnějších období, jaké ten svět kdy spatřil, na samém prahu příchodu Páně. Není to nádherné? Pomyslete, to může být každou chvíli, všechna Písma se téměř naplnila! A tak jej očekáváme každou chvíli. Měli bychom žít v takovém očekávání, že se to může stát každou chvíli. Budte promodlení, hotoví!

⁸ Během pohovorů, během jednoho z nich, jsem se setkal s misionářkou z Tchaj-wanu, je to statečná žena, třiasedmdesátiletá, už ji tedy minulo pětáctýřicet. A je stále pannou a předtím musela být krásnou mladou dívkou. A řekla, že vyrostla v křesťanském domě, kde „ano“ znamenalo ano, a „ne“ znamenalo ne. A ona byla přísně vychována. A řekla mi: „Bratře Branhame, ve věku asi, ó,“ řekla, „asi osmi let jsem si myslela, že jsem odevzdala svůj život Pánu Ježíši.“ Řekla: „Když mi bylo asi dvacet, přilákal mně jistý denominační kazatel, a řekl, že musím obdržet druhé požehnání, a byla jsem tím svedená.“ Ale řekla: „Ve věku asi sedmnácti let jsem opravdu přijala Ducha svatého.“ A nyní přijela zpět, a usiluje o probuzení některých spících baptistických církví. Řekla, že pokud někdy viděla něco mrtvého (ona sama je baptistkou), řekla, „to jsou ty mrtvé baptistické církve zde.“ Ona je nazvala márnícemi.

⁹ Řekl jsem: „Dobrá, dejme tomu, že jsi na frontě...“ Myslím, že ona je nyní... jen pomyslete, já mám dvaapadesát let, ona tedy byla misionářkou už předtím, než jsem se narodil. A měl jsem za to, že jsem už příliš starý, abych jezdil na misijní pole. A pomyslel jsem si: „Aj, promiň mi, Pane.“

¹⁰ A ona stále vypadá skvěle, celá rozjásaná a duchaplná. Cestou mi vyprávěla, jak veliká nouze evangelia je na Tchaj-wanu a v Číně, a v Japonsku, a tak dále. A oni ji už poslali zpět, z pole, a řekli ji: „Po sedmdesátce nemůžeš působit v terénu, víš o tom.“ A tak ji poslali zpět. Ale ona nebude mlčet, zúčastňuje se všech baptistických konferencí. A řekla mi: „Billy Graham“ řekla, „způsob, jak on přinášel baptistické poselství, zůstává v tom dlužen baptistické církvi.“ Řekla: „On lidi nepřivádí až k přijetí Ducha svatého,“ řekla. Ó, sestro, drž se

toho. To je v pořádku. Ona řekla, že ti Číňané doma, že oni jim nedovolili odejít jen s něčím povrchním, a říci: „Věřím v Ježíše Krista.“ Řekla: „To bylo v pořádku,“ ale řekla, že je přiměla k tomu, aby vytrvali, dokud se něco nestane, a pak z nich budou opravdoví křesťané.

11 Rekl jsem: „Tak to má být, sestro. Jen jim to řekni, aby vytrvali, dokud se něco nestane.“

12 Co kdyby apoštolé řekli, po uplynutí devíti dnů: „Věříme, že to máme, vidíte, přijmeme to vírou a jdeme kupředu konat naše dílo.“ Vidíte, tak by to vůbec nefungovalo. Oni čekali, dokud se nepřesvědčili, že se skutečně něco stalo. A v tom vězí naše dnešní potíže, nevytrváme dost dlouho. A kvůli tomu potom žijeme, jak žijeme, děláme jak nám je líbí a nevádí nám to, neboť jsme nevytrvali dost dlouho. Dnes jsme uvnitř, zítra na dvorku, jednou sem, jednou tam. Kdybychom vytrvali dost dlouho, dokud to nedostaneme, a kdybychom za sebou zavřeli dveře, a tam setrvali. Jste přece zapečetění ke dni svého vykoupení. Jsem tomu tak rád.

13 A žijeme ve významné době, jak jsem už řekl, v Phoenixu a celém údolí, mnozí z těchto křesťanů si zachovali holý život.

14 Odjel jsem s manželkou na Jižní horu, a jednou když mí přátelé... můj bratr Doc nám opatroval dvě holčičky, a bratr a sestra Woodsovi nám opatrovali chlapce, a já s manželkou jsem odjel na druhou svatební cestu. A ona mi řekla: „Víš co Billy, tato druhá svatební cesta byla lepší než ta první.“ Ona řekla: „Když jsme měli první svatební cestu, nedělala jsem nic, jenom jsem seděla v táboře a čekala, kdy se vrátíš z lovu,“ řekla.

15 Užil jsem tehdy, jak víte, takové malé lsti. Uvažoval jsem: „Dobrá, přece nemám dost peněz.“ Nastrádal jsem něco na prášek do pečiva, aby mi to vystačilo během pobytu na lovu, a navíc jsme na podzim měli mít svatbu. Tak jsem uvažoval: „Musíme dát dohromady konec s koncem,“ víte. A zatím co jsem šel na lov, měl jsem zároveň mít svatební cestu, víte, a tak jsme to sloučili dohromady. Ale tentokrát jsme za to zaplatili, a po odchodu z domova jsme měli nádherný čas.

16 A přijeli tam mnozí odsud z modlitebny. Tuším, že tam byl bratr Sothmann s rodinou, a bratr Tom Simpson a další, rovněž bratr Maguire, a všichni spolu jsme prožili nádherný čas v Pánu.

17 Odjeli jsme tedy na Jižní horu, která leží na jih od Phoenixu, a dostali jsme se ven z toho náporu. Hm! Nápor v moderním městě!

Není tedy divu, že lidé se začali množit a na zemi se usadil hřích a násilí. A když jsem se nacházel vysoko v horách, podíval jsem se tam do údolí Phoenixu, a řekl jsem manželce: „Jsem zvědav kolikrát za tu krátkou chvíli, co zde sedíme, těch patnáct minut, bylo v tom městě vzato nadarmo jméno Páně?“

¹⁸ Inu, v celé této metropoli včetně Tempe, Sunnyslope a tak dále, tuším, že v tomto údolí žije milión lidí. Řekl jsem: „Před třemi sty lety, dříve zde byly jenom kaktusy a kojoti. A v Božích očích to snad vypadalo lépe než nyní.“ Tak je to. Ačkoli to veliké město, které zde postavili s krásnými domy a tak dále, je krásné. Ale bylo by velice pěkné, bylo by lepší, kdyby muži a ženy chodili po ulicích s pozdvíženými rukama a oslavovali Boha, vzdávající mu díky. Ale místo toho se rouhají, řádí, pijí. Jakmile přijde civilizace, už je tu bezbožnost.

¹⁹ Řekl jsem: „Kolik cizoložství zde bylo spácháno během minulého večera, minulé noci v tomto městě! Kolik lidí bylo opilých! Kolik domů... kolik výtržností bylo spácháno, během jedné hodiny v tom velikém městě!“

²⁰ A manželka mi řekla, když jsem o tom uvažoval, řekla něco na tento způsob: „Má potom náš příjezd sem nějaký smysl? Proč jsi opustil dům a přijel sem?“

²¹ Potom jsem jí řekl: „Zde je ten důvod. Nehledě na to všechno co se zde děje uprostřed té většiny, je zde přece malá menšina. Kolik věrných modliteb se asi odsud vzneslo, tam z toho místa během tohoto večera, jen za tyto blížící se bohoslužby?“

²² A On byl k nám tak dobrý, že kostely byly k prasknutí už před západem slunce, že nebylo dokonce možné se dostat ani na nádvoří kolem budovy. A ty organizace a tak dále, a Pán vylil svého Ducha a požehnal jim. A nešetřil jsem je, šel jsem rovnou do toho tuhého z evangelia. A někdy to může vyznít trošku drsně, ale já neznám jinou možnost. To je drsné zde. Ale ještě drsnější to bude před soudním stolicem, kde se budeme muset postavit. A tak vcelku to byla nádherná věc. A chceme poděkovat zdejší církvi za předkládané modlitby za nás, za jejich podporu, za to že nás drželi při kříži.

²³ A nyní když jsem se navrátil domů, snad bych se měl dnes ráno modlit za nemocné. Čeká mne rovněž hodně pohovorů, záležitostí, které se nasbíraly v průběhu několika posledních dnů, co jsem zde nebyl přítomen, a které zde leží celý ten měsíc od mého odjezdu.

A nyní se budeme snažit vyřešit je co nejdříve, zavolat je z různých míst, kde se nacházejí.

²⁴ A bude-li vůle Páně pak během následujících dvou týdnů pojedu do Tucsonu, to je tam dole. Tentokrát to bude s podnikateli, a tak se můžete modlit za... nikdy nechci nic dělat, dokud nejsem přesvědčen, že to je vůle Páně. Další konference se bude konat v Modesto, a pak pojedu do státu Washington, do Washingtonu, a pak do Curychu, a pak do Palestiny a do Jižní Afriky. To všechno má proběhnout počínaje dneškem až do června. A na všechny tyto konference jsem byl pozván jako řečník. A tím se mi může naskytnout příležitost navštívit znovu Jižní Afriku. Oni telefonují, každý měsíc přicházejí pozvání. Ale jestliže...

²⁵ Nyní je v letničních církvích veliké rozdělení. A když se postavíte na jednu stranu, ta druhá s tím nechce mít nic do činění. Nebudou mezi sebou spolupracovat, a tak jsem během pěti uplynulých let stál v pozadí, ač s voláním ve svém srdci. A nyní mne tam snad vezmou s sebou podnikatelé, pokud to stačí zařídit, to je ze dvou stran, víte, a je zapotřebí, aby obě strany došly k porozumění. Všichni musí spolupracovat, neboť finanční požadavky... protože se jedná o prostředky jejich církví, a tak se musí sejít a zachovat si důstojnost, víte. A tak, snad to může být vůle Páně, avšak nemohu to s jistotou říci. Zní to hezky, ale nejsem si jist.

²⁶ A potom, v průběhu roku, bratr Borders mi právě dal cestovní plán, neboli seznam pozvání. A, na mou čest, to byla kniha dvakrát silnější než na minulé vánoce, ohledně návštěv v našem okolí. Je toho přespříliš pro lidský rozum, najít vhodné řešení, a tak se jím nebudu řídit. Vezmu si jedno shromáždění, a pak budu čekat, kam mne Pán dál povede, a potom další a další, kamkoliv mi velí jít. Modlete se tedy za mne.

²⁷ Vzpomínám si, jak jsem byl v minulém roce s bratrem nebo sestrou Coxovou tam dole, když mi telefonoval bratr Arganbright, abych jel na tu cestu do Anchorage. Co kdybych tam odjel jen tak z vlastní troufalosti, v přesvědčení že to je správné?

²⁸ Uvažoval jsem o tom, že troufalost, kázal jsem na toto téma. Řekl jsem, když jsem tam přišel, řekl jsem chlapcům, kteří pořizovali zvukový záznam: „Neberte pásky. Neberte s sebou pásky, budu kázat na stejné téma jako zde.“ Myslí si, že jsem zde kázal jedno stejné kázání. Ostatní byly nové. A bratr Maguire je má všechny.

²⁹ Troufalost. A tak, kdybych tam šel s troufalostí, jistě by to dopadlo jinak vzhledem k situaci, která nastala, vidění by se nenaplnila. Ale vidění se naplnila, a vy jste si toho dobře vědomi, jak Pán požehnal.

³⁰ Je zde ještě jedna další věc, kterou nosím na srdci už dlouhou dobu. Církvi, modli se za to. Všichni lidé dobře vědí, že od svého mládí jsem nebyl nikdy spokojen v této krajině. Celým svým srdcem jsem vždycky toužil po západě. A vzpomínám si, jak jsem jednou kosil trávu pro svou tchýni, na tom malém pozemku který patřil zdejší církvi, kteréžto místo... seděl jsem na schodech, když Duch svatý promluvil ke mně a řekl: „Nemohu tě dále žehnat, dokud mi nebudeš zcela poslušný, jako Abraham,“ vidíte. A Abraham, Bůh mu řekl, aby se oddělil, a uzavřel sám do sebe. A když to udělal, vzal s sebou svého otce a synovce. A teprve tehdy když se Abraham stal zcela poslušný Bohu, mohlo se úplně naplnit to, co mu Bůh zaslíbil. A povinnost, jedna z největších povinností, která mne zde poutala, to byla moje maminka. Víte o tom dobře. A nyní maminka odešla k Pánu Ježíši, a já nevím kam se mám obrátit, co mám dělat, a tak se za mne modlete.

³¹ Inu, bratře Neville, chodil jsem po pódiu a uvažoval jsem: „Dobrá, pojedu tam.“ Kdosi se se mnou setkal, a řekl: „Aj, přece dnes večer bude dlouhá bohoslužba.“ Řekl: „Dnes večer bude kázání, zpěvy, modlitba, a pak se bude konat sbírka, a pak, řekli, že bude umývání nohou, večeře Páně, a křest.“

³² Pomyslel jsem si: „Bídny bratr! Aj! Aj, proč to všechno, vím co to je, snad následek toho tvrdého kázání dnes ráno.“ Inu, pomyslel jsem si, „zaskočím tam, snad si bude přát, abych vysluhoval večeři Páně.“

³³ A on řekl: „Nepromluvil bys k nám, když pocítíš být k tomu veden?“ Víím, co to obnáší. A tak jsem se vrátil, vzal jsem do ruky Písmo a udělal několik poznámek, a snad mi Pán nějak pomůže, v tom krátkém sotva čtyřhodinovém kázání, abychom pak přistoupili k umývání nohou, a k večeři Páně. A, ó, já, snad to stihnu dřív. Ne, já jsem se s vámi jenom škádlil. Asi dvacet, třicet minut, a pak budeme mít křest... a co má být potom, večeře Páně? Pak následuje večeře Páně, a potom křest.

³⁴ Inu, jsme rádi, že se chcete dát pokřtít. Bude-li Bůh ochoten a bude-li mít v tom zálibení, a pastor se členy sboru s tím souhlasit, na druhou neděli ráno bych sem přišel a modlil se za nemocné a rovněž promluvil, bude-li vůle Páně, tuto nastávající neděli, neboť další neděli

budu zřejmě pryč. Ale dokud jsem zde, rád bych sem přišel a promluvil, neboť jsme spřáteleni jako bratři, bratr Neville a já, a milujeme se vespolek, a chceme zůstat spojeni a vzájemně si pomáhat.

³⁵ Zní to sice škodolibě, ale doufám, že vás to neuráží, pan Cory mi jednou řekl, byl jsem v obchodě se svítilnami a prodával jsem pro tuto společnost žárovky; a on si zakoupil spoustu žárovek, které by mu stačily na čtyři nebo pět let, a já na oplátku zakoupil jeho fordku. On řekl: „Billy, myslím si, že si vzájemně myjeme záda [lichotit si, „jak ty mně, tak já tobě“].“ To je v pořádku, pokud to slouží k pomoci v nouzi. To je v pořádku. Víme, jak bychom měli jeden druhému přispěchat na pomoc, a zachránit jej.

³⁶ Tedy, přistupme nyní k podstatě věci, a pokud se nemýlím, tuším, že jsem spatřil tam vzadu bratra Beelera, dalšího spolubratra kazatele. A když jsem dnes procházel kolem, na dvorku stál bratr Junnie Jackson, spolu s bratrem Creechem. Máte zde někdy shromáždění? Křest, rozumím. V pořádku, můžeme mít připravenou vodu, pokud se najdou kandidáti. Vodu máme, v pořádku.

³⁷ Teď, z důvodu toho, že budeme mít večeři Páně, myslel jsem, že by bylo vhodné během několika minut promluvit na téma večeře Páně.

³⁸ Předtím, než přistoupíme ke Slovu, odložme všechno stranou, všechny naše dětské, dětinské věci, a přistupme do přítomnosti Boží v modlitbě. Modleme se. Skloňme naše hlavy, a doufám, že skláníme rovněž svá srdce, pokud je zde někdo v nouzi, která... chtěl bys být vzpomenut před Bohem, přál by sis, abych tě vzpomenul před Bohem, vyjádři to pozdvihnutím ruky k Bohu. Nechť Bůh vzhledne na každou z vašich žádostí.

³⁹ Všemohoucí Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista, který jsi Jej vzbudil z mrtvých, a posadil na pravici Majestátu, a který žije navěky, a přimlouvá se na základě těch věcí, kterým věříme, a které On pro nás vykonal, my to vyznáváme, a prosíme, Pane Bože, dnešního večera, odpusť naše hříchy. Ó, my chceme zůstat pod krví celý čas, neboť nevíme, co nás může potkat. Cítíme, Pane, že všechny věci se blíží ke svému konci, a že Příchod Páně je blízko. A chystáme se na cestu. A když uvažujeme o cestě, přicházejí nám na mysl kufrý, a rezervní oděv, a náhradní boty. Ale jak jiná je tato cesta od této! To není balení kufrů; to je rozbalování, odkládání stranou. Jak bylo řečeno tvým velkým služebníkem Pavlem, který ve 12. kapitole k Židům řekl, odvrhnuce všeliké břímě, i snadně obkličující nás nevíru, skrze

trpělivost konejme běh uloženého sobě boje.

⁴⁰ A nyní nemůžeme prorokovat tomuto modernímu světu o věcech dobrých. Můžeme prorokovat pouze v duchu pohrom, soužení, zemětřesení, velikých přílivových vln, selhávajícího slunce a měsíce, a církve v laodicejském věku, totiž Krista nacházejícího se za dveřmi, který klepe a chce vejít dovnitř. Ó, Bože! Jak mohl Micheáš v dávné době, jak on mohl požehnat Achaba, jestliže proroctví bylo proti němu? Když přistoupil k němu ten veliký prorok Eliáš, kvůli tomu že způsobil smrt tomu nevinnému muži, Nábotovi, on mu řekl: „Psi budou lízat tvou krev.“ Jak mohl potom Micheáš prorokovat dobré věci?

⁴¹ Jak může Duchem naplněné dítě prorokovat dnes dobro tomuto hříšnému, lhostejnému lidstvu, které vypudilo Krista ven? Ó, Bože, vidíme před sebou jenom hořkost soudů. A křičíme na ty, kteří nejsou v pořádku: „Utíkejte k Pánu, neboť On je skálou ve vyprahlé zemi. On je skrýší před bouří. A jméno Hospodinovo je pevnou baštou, a spravedlivý se k ní utíká a nalézá útočiště.“ Jak můžeme uvažovat o těch velikých útočištných městech? A když pronásledovatel... za tím člověkem, a on se ukryl ve věži, ocitl se v bezpečí, nic mu nehrozilo. Ó, Bože, dovol nám utíkat a pospíchat k Pánu, neboť On je útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová. A tak, hledíce na minulost okem orla, co to způsobuje ty trable, jak se převalují mraky, ty hromy a blesky soudu, které se snášejí na tuto zem, víme, že bouřka je blízko.

⁴² Dnešního večera, Pane, prosíme za ty, kteří pozvedli své ruce. Nevím, jaké bylo jejich přání, Otče, ty to víš. Prosím, abys opatřil vše pro jejich vzácné duše, aby význam pozdvihnutí ruky byl uspokojen. Dej nám to, Pane. Uzdrav nemocné, dej útěchu znaveným. Dej radost sklíčeným. Dej pokoj znaveným, pokrm hladovým, nápoj žíznivým, radost smutným, sílu církvi. Pane, přines dnešního večera Ježíše mezi nás, když se chystáme přijmout večeři Páně, která představuje jeho zlomené tělo. Prosíme, Pane, necht' nás navštíví výjimečným způsobem.

⁴³ Požehnej tomuto shromáždění, jeho milovanému pastoru bratru Neville a jeho rodině, a rovněž Diakonům, důvěrníkům, a každé přítomné osobě. Požehnej ostatním, Pane, dokola světa, kteří očekávají s radostí Příchod Páně, jejichž lampy jsou ozdobené, cylindry vyleštěné, a světlo evangelia svítí v temnotách.

⁴⁴ Nyní pomoz i mně, Pane, skrze několik těchto slov. Požehnej je, když budeme číst, a dej nám námět, neboť prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

⁴⁵ Nyní bychom mohli nalistovat v knize, v 6. kapitole svatého Jana, a bylo by žádoucí, aby si všichni, po návratu domů, přečetli celou tuto kapitolu. Chtěl bych číst počínaje 47. veršem až po 59. verš včetně, a to za účelem postavení základu pro téma „Večeře Páně.“ Nyní promlouvá Ježíš během svátku. Byl to veliký čas, tyto svátky. Oni pili vodu ze skály, aby zpodobnili skálu na poušti. A jedli na památku Manny, která padala před mnoha stoletími. Byl to svátek paschy, jak my máme dnes.

Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný.

Ját jsem ten chléb života.

Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli.

Totoť jest chléb ten s nebe sstupující. Kdož by koli jej jedl, neumřet.

Ját jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.

Tedy hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může nám dáti tělo jísti?

I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě.

Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den.

Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj.

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.

Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.

Totoť jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcové vaši jedli manu, a zemřeli. Kdož jí chléb tento, živť bude na věky.

Toto mluvil v škole, uče v Kafarnaum.

46 Nechť Pán požehná svému Slovu. Chtěl bych po dobu několika minut promluvit na téma „Večeře Páně.“ Co vlastně znamená společenství stolu? Společenství znamená rozhovor. Mít společenství znamená obecenství, pohovořit si. Jestliže si s někým hovoříte po telefonu, je to rozhovor, komunikujete mezi sebou. A kdybychom se mohli postavit někde stranou, třeba se postavit vzadu budovy, každý jednotlivec nebo pastor, nebo libovolní dva lidé, oni budou mezi sebou komunikovat.

47 S rozhlasem nebo televizí nelze komunikovat, neboť nemůžeš odpovědět. Ale když... to můžeš udělat telefonem, neboť jeho pomocí lze komunikovat s druhou osobou, není to jen jedna strana. To je... nemohu s tebou komunikovat, pokud ty mi nemůžeš odpovědět. A proto přijít poslouchat kazatele, který přináší své poselství, to není ono. To není sejití za účelem společenství. To by nebylo společenství. Jestliže přicházíš komunikovat s kazatelem, pak ho zavolaš někam stranou, každý jednotlivec - on nebo ona, a budeš s ním komunikovat.

48 Ale k čemu přistupujeme my, ke společenství, znamená to pro každého z vás jednotlivě komunikovat s Kristem. Pak tím společenstvím nebude jen tak docela řeč toho jednoho, tak že my budeme tou mluvící stranou, ale očekáváme a vyhlížíme, co nám odpoví On.

49 A právě v tom děláme často naše největší chyby, totiž že celá řeč je na naší straně, a neočekáváme, a nedáme mu příležitost odpovědět. Někdy přicházíme, říkáme: „Pane, chci, abys učinil to a to, a to a to. Amen.“ Pak povstaneme a odejdeme. Inu, to ve skutečnosti není společenství. To je přistoupení, a požádání o přízeň. Ale jestliže vytrváš dosti dlouho, až On odpoví, pak můžeš mít společenství, společenství s Pánem. A při společenství musíš většinou s něčím souhlasit, musíš s něčím souhlasit. A je zvláštní, že někdy když tuto věc dostaneme...

50 S tím je spojeno pohoštění. Kupříkladu obchodníci, jestliže chtějí uzavřít nějaký obchod, pozvou někoho na večeři. A když se posadí a nají se, pak začínají mezi sebou hovořit. Dobrý prodavač obvykle nebude hovořit s dotyčnou osobou na hladový žaludek. Nejlepší je počkat, dokud se nedostaví příjemný pocit, poté když posnídal. Nechoď za ním a nevytahuj ho z lůžka, a nezačíněj rozhovor o prodeji, ale počkej, až řádně posnídá, a je v náležitém stavu.

51 Jednou jsem kázal o ženě, která umyla Ježíši nohy, bylo to v Kanadě. Hovořil jsem o tom, a řekl jsem, že když host přišel do

něčího domu, dotyčná osoba se musela podrobit jistému procesu, než byla způsobilá vejít na tuto návštěvu nebo mít společenství. Návštěva je společenstvím. Lidé přijdou... jsou pozváni, nejprve musíš být pozvaný. Pak přistoupíš ke dveřím a lokaj ti umyje nohy, neboť jsi přišel z cesty a je z tebe cítit pach zvířat a tak podobně, následkem cestování. Oni všichni... lidé cestují spolu se zvířaty, a tak prach je nasycen jejich pachem, který pak pronikne do palestinských oděvů a tím přilne na zapocené nohy, tváře a ruce, které nebyly přikryté. A oni, ten lokaj čeká už ve dveřích a umyje jejich nohy. A další člověk se tam postaví s osuškou a alabastrem, a pokropí jejich ruce tím alabastrem, a oni si ho takto vetrou do tváří, a pak vezmou osušku a utrou se. Tím se zbaví špíny a pachu. A v tom je obsažena nějaká osvěžující látka, jako třeba mentol, a ihned se cítí lépe.

⁵² Když vstoupí dovnitř, nemají už na sobě svoje staré špinavé boty, svoje hadry, na těch skvělých kobercích musí mít něco jako domácí pantofle, a pak mohou vejít dovnitř. Host tedy vchází dovnitř, a hostitel jej přivítá polibkem. A, vidíte, jistě byste si nepřáli být polibeni, pokud by na vás ještě lpěl ten pach. Nechtěli byste vejít na ten koberec špinaví. Ale pak vás hostitel políbí na přivítání, a pak už jste jako jeden z jejich domácích.

⁵³ Tak tedy, Bůh skýtá takové věci. Předtím než jsme opravdu schopni sdílet s Bohem společenství, musíme být umyti vodou Slova. Oddělení, voda oddělení, která nás odděluje od našich hříchů. Tedy, první věc, nemůžeš promluvit k Bohu, nemůžeš mít s Bohem společenství, jsou zde... zaprvé, musíš učinit pokání z toho, co jsi učinil, neboť nemůžeš správně věřit, dokud jsi nečinil pokání. „Pane, promiň moji nevíru“, vidíš. „Odpusť moji nevíru.“ Nejdříve musíš činit pokání. A když učiníš pokání, pak jsi... tvoje minulé hříchy jsou ti odpuštěny, a pak jsi kandidátem do křtu. Potom On ti zaslíbil Ducha svatého, po křtu.

⁵⁴ Tedy, co se týče toho společenství, shledáváme, že s tím bylo spojeno umývání nohou a rovněž ty další věci, umývání nohou, jako symbol čistoty Ducha svatého.

⁵⁵ Ten pocit musel být vzájemný. Pokud máš s hostitelem špatné vztahy, pak nemůžeš být účasten tohoto společenství. Není to možné, neboť s ním nesouhlasíš. Ale jestliže s ním souhlasíš, pak můžeš být účasten tohoto společenství. A tak to je, když přistupujeme ke stolu Páně, musíme být v souladu s jeho Slovem. Musíme být znovuzrození, Duch Boží v nás praví „Amen“ na každé Slovo, které On napsal, pak

tedy můžeme být účastni tohoto společenství s Ním.

⁵⁶ To máme od Boha, jestliže nás nepotupuje naše srdce, pak jsme našli Boží přízeň. Víme, že obdržíme naše prosby a žádosti, neboť naše srdce nás nepotupuje. Jestliže Bůh nám praví, že máme být znovuzrozeni, a toto znovuzrození jsme nepřijali, pak budeme mít pocit nejistoty, když půjdeme za něco Její poprosit, vidíte, neboť si uvědomujeme, že jsme nesplnili jeho požadavky. Jediné co nám zbývá, je modlitba hříšníka. Ale když máme s Ním obecenství, pak si můžeme promluvit, a to nás uvádí do společenství.

⁵⁷ Chtěl bych nyní tento prostředek komunikace trochu objasnit. Přijímáme to, čemu se říká „svaté přijímání,“ totiž chléb a víno. A právě to bylo v minulosti tak zkresleno, že mluvím nerad o tom. Tato věc byla na rozhraní let tak zkreslená! Ve skutečnosti se to nestalo společenstvím, nýbrž dodržováním nařízení. A důvod proč tomu říkáme, společenství spočívá v tom, že se to odvozuje od katolického pojmu „Svatá eucharistie, která je doslova tělem Ježíše Krista.“ Ale to není tělo Ježíše Krista! To je pouze památkou jeho těla.

⁵⁸ Vůbec nezáleží na tom kolik kněží a kazatelů a tak dále tomu žehná, to i nadále zůstává chlebem a vínem. Žádný kněz nemůže... jak oni říkají: „Bůh je zavázán poslechnout kněze, když on proměňuje svátost oltářní [to čemu oni říkají svátost oltářní], Eucharistii, na doslovné tělo Pána Ježíše. Věřící to pak přijímá, a to je tím svatým přijímáním.“ To je špatné!

⁵⁹ „Společenství“ znamená rozhovor, obecenství, něco, co můžeš oslovit, a to ti i odpoví. To je společenství. Oplatka ti neodpoví. A tak pravé, skutečné společenství, je Duch svatý, který může odpovědět. Když jej o něco poprosíš, On ti odpoví, a to je to správné společenství. To je památka, účast na jeho ukřižování a zmrtvýchvstání, a nikoliv svaté přijímání. My tomu tak říkáme, ale ve skutečnosti to tak není. To pochází z katolické církve, přijímání oplatku, jak jsme si to onehdy po pořádku probírali a hovořili v kázání „Pohanství versus křesťanství.“

⁶⁰ „Jak se ten kulatý oplatek stává doslovným Kristovým tělem.“ Inu, tomu věří katolická církev. Už jste si všimli, jak oni procházejíce kostelem, se křížují, smeknou klobouk, a tak dále? To nedělají kvůli kostelu, nýbrž kvůli tomu oplatku, jenž se v něm nachází. Tomu tělu, které ten kněz proměnil z oplatku na doslovné tělo Kristovo, které pak mohou spořádat krysy a myši. Jakže, nemůžete přece normálně uvažovat a myslet si že kousek chleba může být tělem Ježíše Krista! To přece není možné.

⁶¹ „Společenství“ to je rozhovor, to je odpověď, něco s čím si promluvíš. Samotné slovo „mít společenství“ znamená promluvit si, nebo být ve spojení s něčím co osloví tebe. A Bůh nám odpovídá - to je společenství. A ty elementy nadále zůstávají chlebem a vínem, to čemu říkáme společenství stolu.

⁶² Ježíš zde řekl, jak bylo čteno: „Tělo mé právě jest pokrm, a krev má... tělo a krev jest pokrm a nápoj.“

⁶³ Nyní chceme uvažovat o Ježíši, a dát jej do souvislosti s tím, čím On je. Čím bylo jeho tělo? Čím je Kristovo tělo? To je tělo věřících, jež je s Ním spojeno skrze Ducha svatého. To není modla, to není kousek chleba, to je Duch, jenž přebývá v srdcích věřících, a oni jsou vzájemně spojeni, tak že lidé si mohou promluvit s Bohem, jako synové a dcery Boží. Smrtelný člověk skrze prolitou krev, jež mu přinesla odpuštění hříchů, a ten muž a tato žena, chlapec, dívka, kteří mají obecnství s Kristem, jsou účastni společenství s Ním, to tělo.

⁶⁴ Jako muž, který se posadí s ženou a promluví si spolu, nebo chlapec se svou dívkou, tak Kristus a jeho církve mají spolu společenství. A proto můžeme slyšet, co on nám chce říci, a vidíme budoucnost, dříve než se to stane, můžeme předpovědět budoucnost, a je to dokonalé, neboť jsme účastni společenství s Bohem, který drží věčnost ve své ruce. Vzájemné společenství, tělo Kristovo, mystické duchovní tělo Kristovo. To není spojení s žádnou modlou, nebo chlebem a vínem, ale v duchovní formě.

⁶⁵ Ježíš neřekl nic jiného. Vezměte sv. Jana 4. kapitulu, jak hovoří s ženou při studnici. Ona se zmínila o něčem takovém jako: „Otcové naši pili z této studnice a vykopali ji, Jákob, kterýž nám dal tuto vodu, i synům svým, i dobytku svému, a vy říkáte ‚modlete se v jednom městě,‘ a jiní praví ‚na této hoře.‘“

⁶⁶ Ježíš řekl asi tolik: „Okamžik! My jsme Židé, a my rozumíme, co znamená... co to je bohoslužba. Ale poslyš, ženo. Přichází hodina, a nyníť jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v pravdě. ‚Slovo tvé pravdou jest.‘ Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu v Duchu a v Slově, v Pravdě. ‚Slovo tvé pravdou jest.‘“ Tedy, toto řekl této ženě.

⁶⁷ Podívejte, Kristus... Bůh je Duch. Kristus znamená ten pomazaný, pomazaný od Boha, a to jej dělá Kristem. Tedy, Kristus řekl: „Já jsem pokrmem a nápojem.“ Nikoliv oplatkem, nikoliv oplatkem, který zde přijímáme. To není Kristus. Víno, které pijeme při oltáři, není

Kristem. To jej pouze znázorňuje figurativním způsobem. Ale Kristus, to je Duch svatý, to je pomazání, které odpočinulo na církvi, to je ten pokrm a nápoj.

68 Největší výkřik v dnešním světě, myslím si, že nikdo z vás ho neslyšel, ale kdyby se vám to někdy přihodilo, není nic, co by se mohlo rovnat výkřiku způsobeného hladem. Když patříš na maminku s dítětem v náručí, která je tak slabá, že nemůže chodit o vlastní síle, a její nemluvnátko umírá hlady s nafouklým bříškem, a slyšíš vzlykání rvoucí se z matčina srdce, vidíš dítě a jeho propadlé tváře, tak že zůstala pouze kůže a kosti, a lesknoucí se dásně, a není s to už vydat ze sebe hlas, nebo jen slabý, sotva slyšitelný, a vyboulené oči. Nic se nevyrovná křiku následkem hladu a žízně.

69 V poušti, kolik lidí tam přišlo o život následkem žízně! Mohl bych o tom vyprávět mnoho příběhů až do rána, pravdivých příběhů z pouště. Když se dostaneš... jsi žíznivý, a ďábel ti postaví před oči přelud [fata morgána]. To lze spatřit i zde, není to třeba hledat na západě. Jdeš cestou a máš dojem, že tam na cestě je voda. Jeden každý z nás, kteří jezdíme po silnicích a dálnicích, jsme to už viděli. To je přelud. Před nedávnem, možno před třemi čtyřmi lety, jsem četl článek o kachnách, které letěly krajinou, spatřily přelud a padly na cestu, v domnění že přistanou na vodní hladině. Naprosto ztratily orientaci a udeřily o tvrdý povrch silnice v domnění, že přistanou na vodní hladině, to je přelud.

70 Kolikrát ďábel provede totéž lidem, ukáže jim falešný přelud, zatímco tam nic není, je to pouhé pokrytectví. Tak mnoho lidí v dnešní době má pokrytecké náboženství, snaží se něco vymyslet a předstírají, že na tom něco je, zatímco to tam není! Jako ta nenápadná misionářka, která řekla, že očekávala, dokud nebyla o dané věci přesvědčená. Raději se toho držme. Nelze se totiž vrátit a zkoušet to znovu. Máte pouze jednu šanci, máte plán, a tak raději bychom se měli trefit do cíle.

71 Výkřik následkem hladu, poslyšte, to je hrozný výkřik, neboť to je výkřik v tísní. Dotyčná osoba umírá. A, ó, kdybychom se mohli dostat na takové místo, kdyby ten národ se mohl dostat na takové místo, kde by byl tak hladový po Bohu! On je vyhladovělý více než národy v Indii, které hladoví fyzicky, kdežto tento národ hladoví duchovně. Ale když hladovíš po dlouhou dobu, ocitneš se v takovém stavu, že už ani nevíš, že hladovíš jsi.

72 Jako zmrznutí. Když podchlazení se dostane do takové fáze, po

chvíli se začínáš cítit rozehřátý. A když se to stane, vlastně umíráš! A právě o to jde dnešního večera. Círky se staly tak studené, že brzy zmrznou a myslí si, že jsou rozehřáté, díky členství, zatímco duchovně umírají. Umírají! Neuvědomují si to. Nakonec si dotýčný lehne, a tím to hasne. Více se neprobudí, neboť krev mu zmrzla v žilách.

⁷³ Inu, žízeň. Ježíš řekl: „Krev má právě jest nápoj.“ Žízniš-li po životě, žízeň po životě, pouze Ježíš má tu vodu, která je s to uhasit tvoji žízeň. „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste.“ Ve Zjevení je řečeno: „A kdož žízni, přijdi, a kdo chce, nabeř vody života darmo.“ Jsi-li žíznivý po životě!

⁷⁴ Víme, že astronomové předpovídají, že někdy na počátku tohoto měsíce, počínaje druhým nebo pátým, kdesi v průběhu toho měsíce, astronomové z Indie předpovídají, že svět se rozpadne na kusy. A americké noviny si z toho tropí žerty. Nemyslím si, že svět se rozpadne na kusy, ale pravím, že není správné si z toho dělat legraci. Neboť, jednoho z těchto dnů se opravdu něco chystá, něco podobného tomu, když se uspořádá těch pět planet, Mars, Jupiter, Venuše a tak dále, když se postaví... toto zde ještě nebylo. Ó, oni tvrdí, že snad před dvěma tisíci pěti sty lety, ale kdo z nás může vědět, jak to tehdy vypadalo?

⁷⁵ Předpovídám, že to je třeba aplikovat duchovně. Věřím, že tím přijde něco, co výstí od samého Boha, že během této doby bude otevřeno to veliké zjevení Slova. Vzpomeňte si, oni tvrdí, že to byly tři hvězdy, které se setkaly na orbitě, když se narodil Ježíš. A tu máme pět a pět je milost, číslo milosti. Tři je číslo dokonalosti. Pět je číslo milosti, J-e-ž-i-š, m-i-l-o-st, v-ě-ř-i-t a tak dále. Číslo milosti! Pokaždé, když Bůh posílá do své církve moc, bude to Jeho milost, nikdy to nebude vázáno poslušností jeho lidu. Jak řekl Izaiáš ve 40. kapitole, že je třeba ohlásit Jeruzalému, že jeho válka skončila, ač se provinil modloslužbou, ale bylo to posláno Boží milostí. Jestliže nám Bůh něco posílá, pak to je Jeho milost a nikoliv naše zásluha. A tak to může něco znamenat. Předpovídám, že nastane změna. Nevím, co to bude, ale věřím, že něco se chystá. Žijeme v předvečer toho.

⁷⁶ A jestliže je někdo hladový, nechť přijde ke Kristu. Jestliže je někdo žíznivý, nechť přijde ke Kristu. On uhasí žízeň. On je uspokojitel jak našeho hladu, tak žízně.

⁷⁷ Kdosi mi jednou vyprávěl příběh. Možná, že jsem to už zde v modlitebně říkal. Pokud ano, promiňte mi, že se opakuji, ale chci tím jenom na něco ukázat. Byl jeden indiánský vůdce, nebo snad dohlížitel

Indiánů. Cestoval v zemi Navajů a byl... ztratil se. Jmenoval se Coy. Jednou šel stezkou, byla to stezka zvěře, a pomyslel si: „Jestliže jsem narazil na tuto stezku, jistě mne přivede k vodě.“ A jeho kůň byl tak žíznlivý, že jazyk mu už visel z pysku suchý, a jeho chřípí zčervenalo a pokrylo se pískem. On sám si během písečné bouře držel na ústech kapesník, až se udělal na něm škráloup a už hynul žízní. A když narazil na tuto stezku, vedl svého koně. Ale když na tuto stezku narazil, osedlal koně a řekl: „Jistě mne zavede k vodě.“ A tak vyskočil na koně do sedla a vyrazil stezkou kupředu.

78 A kůň rovněž poznal, že je na vyšlapané stezce, která vede k vodě. Jak může Bůh němému tvorů propůjčit takový instinkt! A šli dál tou stezkou. Nakonec několik z nich odbočovalo z této vyšlapané cestičky na jednu stranu. Kůň chtěl v tomto místě rovněž odbočit, ale Coy byl jiného názoru. On se snažil držet se na té více vyšlapané cestě a už na ni vyrazil, ale kůň odmítnul. Pobodnul ho tedy ostruhami, a on zařehlal a šel jiným směrem a vzepřel se. Byl už příliš slabý, aby jezdce shodil.

79 Bodl ho tedy ostruhami znovu, až koně zranil, celý vzrušený že se dostane k vodě a jeho život bude zachráněn, ale nakonec se kůň vzepřel, celý chvějící se a krvácející. Pohleděl dolů, pohleděl na něj, celý se chvěl, a málem pod ním padl. Pohleděl tedy na něj, a spatřil krev na jeho boku. Byl křesťanem. Řekl tedy svému koni, řekl mu: „Často jsem slyšel, že divoká... nebo že zvířata mají instinkt. Nezdá se mi, že ten nevýrazný chodníček, který odbočil z té stezky, nás může přivést k vodě. Spíše se zdá, že k vodě vede ta větší stezka, kudy zvířata pravidelně přicházejí k napajedlu.“ Ale řekl: „Jestliže jsi mne věrně přivedl až na to místo, půjdu za tvým instinktem.“

80 Ó, jak to ve svých myšlenkách mohu promítnout na Krista! Cesta do zahynutí je pevná a trpytivá po celou dobu, ale je rovněž úzká cestička vedoucí do života. Málo lidí ji nalézá. Jenom, nikoliv instinkt, nýbrž Duch svatý tě navede, abys odbočil k vodě života. Myslím, že mně přivedl bezpečně až sem, a zavede až na konec cesty.

81 Abych ukončil svůj příběh, on neušel více než půl míle, a tu najednou jeho věrný kůň se vrhnul rovnou do veliké jámy s vodou. Ten kůň dobře věděl, o čem byla řeč, a sobě vlastním způsobem se to snažil vyjádřit jezdci. Došli do cíle. Řekl, že začal koni šplouchat vodu do nosu. Skočil do vody, křičel a hulákal, pokřikoval hlasitě, a lil si vodu do svého chřtánu, a křičel: „Jsme zachráněni! Jsme zachráněni!“ A kůň pil a celý se chvěl. A on pohleděl na krvavé rány na boku svého koně,

které byly všechny od těch ostruh.

⁸² A řekl, že ihned potom slyší, jak kdosi říká: „Rychle ven z vody.“ Rozhlíží se, a tam stojí malý znetvořený kovboj. Vystoupil tedy z vody. A řekl, že pocítil oheň, podíval se a spatřil, že tam táborí skupina lidí. Byli to hledači zlata. Nalezli nějaké zlato a už byli na zpáteční cestě, měli s sebou koně a soumary, a rovněž narazili na tuto vodu a odpočívali. Všichni byli opilí.

⁸³ Vyprávěl, že pekli zvěřinu a on ji pojedl s nimi. A potom řekl, že jeden z nich mu nabídl: „Napij se.“ Vysvětlil jim tedy kdo je, že se jmenuje Jack Coy, a že je indiánským vůdcem. Řekli mu tedy: „Dej si doušek.“

On řekl: „Nikoliv... nepiji.“

⁸⁴ To byla pro tyto lidi svým způsobem urážka. Řekli mu tedy: „Od nás si přece vypiješ.“

On řekl: „Ne, já nepiji.“

⁸⁵ Pozdvihl vzhůru džbáněk a řekl: „Vypij si s námi!“ Všichni, víte, byli opilí, a bylo jich na půl tuctu.

A on jim řekl: „Chlapci, děkuji.“

⁸⁶ Řekli mu: „Naše zvěřina ti chutnala, ale naše whisky ti už tak dobře nechutná.“

⁸⁷ A víte, co dělají opilci. On na to: „Ne,“ řekl.

⁸⁸ Nabili pušku a řekli: „Nyní vypiješ nebo...!“

⁸⁹ On řekl: „Ne. Nikoliv, nebudu pít.“ Zamířili tedy pušku. On řekl: „Jen okamžik.“ Řekl: „Nebojím se zemřít,“ řekl, „nebojím se zemřít.“ Řekl: „Ale předtím než zemřu, chtěl bych vám říci můj příběh, důvod, proč nepiji.“ Řekl: „Jsem kentučanem“... „jednou ráno v malém dřevěném srubu umírala moje maminka. Přivolala mne ke svému lůžku a řekla: Jack, tvůj otec zemřel za stolem se sadou štítků ve své ruce, opilý... nikdy Jacku nepij, cokoliv budeš dělat.“ A řekl: „Položil jsem ruku na čelo své maminky, a jako desetiletý chlapec jsem sliboval své mamince, že nikdy neochutnám ani svůj první doušek.“ Řekl: „Nikdy jsem to neporušil.“ A řekl: „Jestliže nyní chcete střílet, můžete.“

⁹⁰ A když ten opilec pozdvihl hlaveň pušky a znovu ji nabí, řekl: „Buď to ochutnáš, nebo tě zastřelím!“ A tu najednou vystřelila puška a džbáněk se rozletěl.

⁹¹ Tam na svahu kaňonu stál malý, starý, znetvořený kovboj, slzy kanuly po jeho tvářích. Řekl: „Jacku, já jsem rovněž z Kentucky. Jednoho dne jsem sliboval mamince, ale porušil jsem svůj slib.“ On řekl: „Čekal jsem jenom, dokud tito chlapi nebudou opilí na mol, a potom jsem se chystal celou tuto bandu postřílet, a vzít si jejich zlato.“ On řekl: „Ale byl jsem opilý a jednal jsem zle, ale“ řekl, „jsem si jist tím, že nyní ráno se z mé pušky ozvala v nebeském kaňonu ozvěna, a že moje maminka uslyšela můj slib, že to už nikdy více neudělám.“ A tam, z milosti Boží, on je všechny přivedl ke Kristu, všechny, kteří tam byli.

⁹² Vidíte, voda má v sobě něco zvláštního, něco osvěžujícího. Měl jsem v úmyslu poukázat, že musíme najít vodu, když jsme žízniví. Něco to s vámi učiní, když přijдете k vodě, když jste žízniví.

⁹³ Inu, On řekl: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám.“ Ne jako svět vám dává pokoj, ale jako On vám dává pokoj. Jeho pokoj uhasí žízeň. Jestliže toužíme po pokoji, nechť tento pokoj nás občerství, u vědomí, že máme pokoj s Bohem skrze Pána Ježíše Krista. On je naším pokojem, který uhasí naši žízeň.

⁹⁴ Ten verš, který praví: „On je opravdovým pokrmem a nápojem.“ Mám zde malou poznámku, 57. verš, „opravdovým pokrmem a nápojem.“ Poslyšte, co On zde praví.

Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.

⁹⁵ Jinými slovy: „Mne poslal Otec a já jsem živ skrze Něj. A každý člověk, jenž přichází ke Kristu, musí žít skrze Krista.“ Ó, aj, tak je to, to je společenství. To je opravdové svaté přijímání, které nalézáte, když žijete skrze Krista.

⁹⁶ Tedy, naše těla potřebují pokrm a nápoj každý den, aby mohly zůstat naživu, míním naše fyzická těla. Jestliže pokrm a nápoj nepřijímáme každý den, pak naše tělo slábne. V nás prostě něco je, co si vyžaduje ten pokrm. Pokrm minulého dne nám nestačí na ten dnešní. Musíte přijímat pokrm každý den, abyste mohli posílit svou smrtelnou schránku. Ještě to přežijete, ale budete slábnout. A na druhý den budete ještě slabší. A na třetí den už budete náramně slabí.

⁹⁷ A právě tím se prohřešujeme často v duchovní sféře. Vidíte, každý den musíme mít společenství s Kristem. Každý den si s ním musíme promluvit. Každý den musíme s ním urovnat věci. Pavel řekl: „Každý den umírám,“ vidíte. „Na každý den umírám; živ jsem pak již

ne já, ale živ jest ve mně Kristus.“ A tak vaše fyzické tělo potřebuje každý den pokrm a každý den nápoj, aby mohlo zůstat naživu, a vaše duchovní tělo potřebuje duchovní pokrm a společenství s Pánem na každý den, aby mohlo zůstat naživu. Ano, Ježíš řekl: „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ A tak každý den musíme studovat Bibli. Někteří lidé ji nestudují vůbec. Někteří ji vezmou do ruky dvakrát či třikrát do roka. Ale opravdový skutečný věřící, který je opravdu duchovně vzdělán, on čte Bibli každý den, a rozmlouvá s Pánem. Tak je to. To je nutné. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“

⁹⁸ Je ještě jedna věc, kvůli které přijímáme pokrm, totiž abychom mohli vyvinout v našem těle odolnost proti nemocím. Jestliže nepřijímáš pokrm a dovolíš svému tělu oslábnout, pak se stává náchylné k nemocím. Nemoc pronikne do krevního řečiště, a je po tobě. Jestliže tvoje krev není dost bohatá a čistá, dobrá, pak nemoc pronikne do tvého krevního řečiště. A tak musíš jíst dobré a výživné jídlo, abys udržel své krevní řečiště v pořádku. Pokud ne, vystavuješ se různým alergickým nemocem. A v takovém stavu je mnoho křesťanů.

⁹⁹ Jako skleníková rostlina. Víte, když vezmete nějakou rostlinu ze skleníku, musíte ji rozmazlovat. Ona neví, co to je počasí. Neví, co to je sluneční svit a tak dále, ona byla přikrytá a rozmazlená. Přesně tak jak mnoho takzvaných křesťanů, jsou skleníkovými rostlinami. Tak je to, jsou náchylní na každý hmyz, který se jim postaví do cesty! Přece víte, že postřík je nutný pouze tam, kde máme co činit s choulostivými rostlinami, nebo s kříženci.

¹⁰⁰ Víte, když vezmete krávu plemene Hereford, a pustíte ji na pastvinu, a vypustíte tam současně dlouhorohý skot, ten dlouhorohý skot se umí o vše postarat, neboť to je původní plemeno. Ale když to uděláte s plemenem Brangus nebo Hereford, to jsou kříženci, hybridní plemena, vypadají sice lépe, jistě, jsou napohled tlustší a zdravější, ale když je tam vypustíte, ony si neumí poradit. Ony zajdou! Musíte se s nimi mazlit, vidíte.

¹⁰¹ A tak se to děje dnes, máme lépe oblečené křesťany, větší kostely, hodně vzdělání, hodně teologie, ale musíte je neustále mazlit, musíte se dívat skrze jejich brýle, jinak neuvidíte nic. Ale nám jsou zapotřebí čistokrevní křesťané, zrození pod krví Pána Ježíše, kteří nejsou živi teologií, ale Slovem Božím, společností s Kristem. Slovo vchází do věřícího, do jeho duchovního těla, které se jím vzdělává. To

není skleníkové nemluvně!

102 Byl jeden kazatel, který nedávno řekl, slyšel jsem to v rozhlase, on řekl, že když přišel do této krajiny, měl veliké potíže s píštělí, a hovořilo se už o operaci. A řekli, že musí udělat to a tamto, a chirurgicky odstranit, odstranit tu píštělovou žlázu, což způsobí propadnutí se jeho tváře, a tak dále. A řekl, že musel brát celé fůry pilulek. Odkud se vůbec mohlo vzít tolik pilulek. Ale když přišel k dobrému křesťanskému lékaři, on mu řekl: „Zapomeňme na pilulky, zapomeňme na operaci, nyní budeme zvyšovat odolnost organismu, aby se mohl bránit té píštělové nemoci.“ O to se jedná!

103 Proč lidé nežijí tak dlouho jak kdysi? Musíme dostat injekci proti tomu a proti tomu, musíme používat postříky různými léky. Co to působí? Stáváme se zženštilými, tlustými, ochablými, zkrátka k ničemu. Zatímco lidé v minulosti... Jakže, jsme přecitlivělí na všechno. Lidé se stávají alergičtí a tak dále.

104 Byl jsem v Africe, nemohli mne očkovat proti malárii. Ale komár, nositel malárie, si sednul na moji ruku a onemocněl jsem malárií. Oni nebzučí, sotva slyšitelně. Přiletí, sedne, a už to je, už to máš. Zůstaneš-li naživu, bude to v tobě po dobu patnácti let. A někdy s tím zemřeš. A ti domorodci ve svých chýších jsou nazí a na jejich nohou sedí celá hejna těch komárů. Komáři je kousají, komáři malárie, a jim to nevadí. Proč? Oni mají vrozenou imunitu. Mají Bohem danou očkovací látku.

105 A právě to se děje dnes s lidmi. To se děje s církví. Máme tolik dětských očkovacích látek a lidského původu teologie, že jsme tím celí postříkaní, ale nám je zapotřebí Boží očkovací látka, skrze Slovo Pána Boha. A tímto pokrmem člověk může žít na každý den, a může vyvinout odolnost ve své duši, to očkování proti duchovním nemocem, které procházejí a řádí v celé zemi. Mám o tom hodně poznámek, ale už se musím zastavit.

106 Tedy, vytvořit si odolnost, připravit se na očkování. Inu, skrze to budeme žít, naše těla to musí mít. A pokud nemají, pak jsme náchylní na všechny možné nemoci. A Slovo Boží, jak mu věříme a přijímáme při večeři Páně: „Pane, Slovo tvé pravda jest.“

107 „Moje církev praví: ‚Nemusíš se znovuzrodit.‘ Oni praví: ‚Potřesení ruky to je znovuzrození‘ - oni praví: ‚Pokropení‘ - oni praví: ‚Všechno ostatní, Otec, Syn, Duch svatý.‘“ Ale Bible praví, abychom byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista, vidíte. Inu, běžte dál s těmi svými

umělými očkovacími látkami, kam chcete, uděláte ze sebe pouze umělé křesťany, vidíte. Ale to nechceme.

108 Nemůžete mít život, jediné skrze Krista. A co působí Jeho Slovo? Vzdělává naše duchovní tělo, činí je pevné, když máme společenství s Ním, máme odolnost vůči ďáblu.

109 Řeknete: „Bratře Branhame, co jsi to řekl ‚mít společenství v Jeho Slovu?‘“

110 Ano, On je Slovem. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“ A my máme jíst Jeho tělo. A jeho tělo je jeho Slovo, neboť On je Slovem. A On řekl, ve sv. Janu 15: „Zůstanete-li ve mně, a moje společenství, slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě, a stane se vám.“ Tak je to. To je pravdivé. Vizte, prostě, a stane se vám!

111 Co tím vlastně děláme? Vzděláváme své tělo k očkování proti... někdo přijde a může namítnout: „Ó, naše církev nevěří v pokřikování.“ Podívej, získal jsi odolnost. Jak? Máš společenství ve svém nitru, to Slovo. A jsi očkován proti tomu. Jestliže přijde nějaká banda nesmyslů, co to způsobí? To neobsahuje Slovo a máš jistotu, že to je špatné. Nejsem zvědav, jak hezky to může vypadat, jestliže to není Slovo, nech to prostě být. Opravdu, odlož to. Nejsem zvědav, co to působí, to se musí srovnávat s tím Slovem!

112 Když jsem tak stál v modlitbě a citoval Micheáše, vypadalo to, to vypadalo jako skutečné, přece, tam byl Izrael, a ten kousek země patřil jim. Pak přijeli ti cizinci a zabrali jim tuto zem a postavili si tam vlastní domy, a usadili se v části země, kterou jim dal Bůh. A tak to dělalo dojem, jako by těch čtyři sta proroků bylo v pořádku. Ale víte, na Jozafatovi bylo něco neobvyklého, on byl duchovní, a tak řekl: „Nemáte tu ještě jednoho proroka?“

113 Řekl mu: „Máme ještě jednoho, ale“ řekl, „nenávidím ho. On prorokuje pouze špatné věci.“

Řekl: „Jděte, přiveďte ho, poslechněme ho.“

114 A on šel a řekl: „Jdi, jen tam jdi, ale viděl jsem Izraelský lid rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýře.“ A pak vyprávěl své vidění.

115 Kdo měl nyní pravdu? Vypadalo to jako by mělo pravdu těch čtyři sta. Čtyři sta dobře vyškolených mužů, kteří říkali: „Jdi, Pán je

s tebou.“ A Sedechiáš si dokonce... udělal si veliké rohy. Řekl: „Těmito vytlačíš tyto spojence ze země.“ A byl si jist tím, že má pravdu. Věděl, že má pravdu. Ale podívejte, on se mýlil.

116 A zde Micheáš, jeden proti čtyřem stům, a řekl: „Jestliže půjdeš, lid Izraelský bude rozptýlený bez pastýře.“

117 A ti ostatní hovořili: „Jdi, Pán je s tebou!“ Inu, věcně oni měli pravdu, to místo patřilo Izraeli. Ale Slovo Hospodinovo odsoudilo Achaba, a tak jak by Bůh mohl požehnat tomu, co sám odsoudil?

118 A dnes to tu máme znovu. Slovo společenství bylo s Micheášem. A jestliže máš společenství s Bohem, tím, že přijímáš opravdovou večeři Páně, a duch, který přebývá v tobě, nesouhlasí se Slovem, pak nemáš společenství s Bohem, máš společenství s ďábly. A oni jsou tak svádívi! Bible praví: „Tak, že by svedli (by možné bylo), také i vyvolené. Ale nebe a země pomínou, ale slova má nikoli nepomínou.“ A Pavel řekl ke Galatským: „Ale by pak i anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď.“ Dokonce anděl! V prvotní církvi, takoví lidé jako sv. Martin, Ireneus, tito zbožní mužové, když se jim ukázal ďábel jako anděl světla... Pozorujte, on bude jen o vlasek od Slova.

119 On se Evě ukázal jako anděl světla, řekl ji: „Jistě, Hospodin to řekl,“ ale na samém konci on s Bohem nesouhlasil. A stejně tak existuje falešné společenství v dnešní době. Zatímco si lidé myslí, že se modlí k Bohu, a nejsou poslušní Slovu, je to společenství falešné.

120 „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě,“ vidíte, „a stane se vám.“ Tedy, to se nemůže jednou podařit a podruhé ne. „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás,“ a pak tam zůstaňte. „Zůstati“ znamená odpočinout v tom, setrvat v tom. Ano, očkovací látka proti hříšným nemocím.

121 Dovolte mi nyní skončit tím jedním slovem, předtím než přistoupíme ke stolu Páně. Krev a tělo Páně, smíšené s vírou, to jsou krev a tělo, to je Duch a Slovo smíšené s vírou rovná se věčný život. „Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a já jej vzkřísím v nejposlednější den.“ A jsme u toho. Co to tedy je? Společenství Páně. Slovo a Duch, ten život je v krvi, Slovo a Duch se rovná Věčný život. Skrže víru v Pána.

122 Zde je moje modlitba, když pozoruji, jak se blíží konec a vidím, jak každým okamžikem se může něco stát, a vím, že nejsme daleko od příchodu Páně. Pane, potom ve jménu Pána Ježíše, Syna Božího, dovol mi vzít Slovo, ten meč, bít jím s celou vírou, kterou mám a proklestit si

cestu uprostřed všech démonických sil, dokud nespatřím Ježíše, skrze společenství Jeho Slova.

¹²³ Společenství s jeho Slovem. „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, pak což byste koli chtěli, prostě, a stane se vám.“ Jak nádherná věc! To je opravdové společenství se Slovem a Duchem, s vírou, která to stmelí dohromady. „Což byste koli chtěli, prostě, a stane se vám.“ Modleme se.

¹²⁴ Milostivý a šlechetný svatý Otče Bože, ty veliký JÁ JSEM, Abrahamův El Shaddai. Ó, Bože, jak to veliké Boží společenství se rovná věčnému životu, a jakou očkovací látkou je proti pýše, jakou látkou proti nevěře, jakou látkou proti hříchu tohoto světa! To je společenství v božské lásce s naším nebeským Otcem. A skrze spravedlnost Ježíše Krista máme přístup k tomu stolu. A prosíme, Pane, abys jednomu každému z nás tento přístup dopřál dnes v Duchu. Odpusť nám. Chceme, aby naše duchovní těla povyrostla. Nezajímá nás připojení se k nějaké církvi nebo denominaci. Chceme vzdělávat naše těla očkováním proti hříchu, v té míře, kdy už v nich nebude více žádosti po zlém, kde Duch svatý může vzít své vlastní Slovo a vložit do našich úst a vyslovit je tak čerstvě, jako když byla vyslovena původně, neboť to je tentýž Duch, který byl v Pánu Ježíši. Prosím, Otče, dej nám to.

¹²⁵ Je závěrečná hodina. Právě kdy ten poslední, nevíme kdy, bude zachráněn. Ale dnešního večera se modlím, Pane, jsou-li zde ti, kteří tě nepoznali jako svého Spasitele, nechť by tě našli tohoto večera a přišli do vody křtu, jako připomínce, a vyznali před tím tělem věřících, že uvěřili příběhu Ježíše z Nazaretu, který se narodil z panny Marie, byl usmrčen, ukřižován pod Pontským Pilátem, a vzkříšen třetího dne Bohem, a dnes večer sedí na pravici Jeho Majestátu [Veličenstva], žije na věky, a přimlouvá se za nás.

¹²⁶ Dej nám to, Pane, aby dotyčná osoba byla poslušná přikázání Bible: „Pokání čňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů. A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.“ Ó, Bože, nechť tito lidé uvidí upřímnost této věci, a rozhodnost Slova: „A není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti, pouze ve jménu Ježíše Krista.“ A proto apoštol řekl: „Pokání čňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého. Vám zajisté zaslíbení to [svědčí]

a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchkoli povolal by Pán Bůh náš.“ Dejž nám to, Pane, aby dnes nastalo veliké volání.

127 A je rovněž řečeno naším Pánem: „Žádný nemůže přijíti ke mně, jedině leč Otec můj, přitrlh by jej; a všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde. Ovce mé hlas můj slyší.“ Cizího pak... jestliže cizí promluví svým hlasem, kterýžto hlas není z Písma, ovce to ihned poznají. Ó, Bože! A jestli to je Tvůj hlas, z Bible, to co ona praví, uslyší to každá ovce, neboť to je strava ovce. Oni měli společenství. Oni vědí, jakou stravu jim skýtá Otec. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ Dejž, Pane, aby to spatřili a pochopili mnozí, a přišli k Tobě tohoto večera.

128 A ti bez Ducha svatého, nechť si to neodloží na jinou hodinu. Jinou hodinu už může být pozdě. Nemusí zde být.

129 A tak, Otče, zatím co jsme shromážděni kolem tvého stolu, abychom přijali podobu tvého zlámaného těla, prosíme, pokud by uprostřed nás byl nějaký hřích, Pane, odpusť nám. Ty jsi řekl: „Když se scházíte k jídlu, jedni na druhé čekávejte.“ Bože, jestliže kdekoliv v tom shromáždění je nějaký hřích, prosím, aby krev Ježíše Krista oddělila toho muže od hříchu, nebo ženu, chlapce, dívku. A Otče, prosím i za sebe, odděl mne od každé pochybnosti, každého hříchu, každé nevíry, zkrátka všeho. Víme, že nevíra je hříchem. Je to vlastně jediný hřích. „Kdož nevěří, již jest odsouzen.“ A tak jediný hřích je nevěřit Slovu Božímu. A Otče, pokud je ve mně nějaká nevíra, odpusť mi, ó Bože, a je toho hodně, tak prosím, abys mi odpustil. Odpusť tomuto shromáždění, které jsi mi dnes dal, a nakrm je Slovem. Dej nám to.

130 A když vezmeme tu malou vzpomínku Jeho zlámaného těla, Toho, jenž vstal z mrtvých a žije navěky mezi námi, nechť bychom byli účastni Jeho společenství, Pane, společenství Ducha svatého. Dopřej nám to, Otče. Prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

131 Nyní ti z vás, kteří musíte odejít a nemůžete s námi zůstat těch asi patnáct minut bohoslužby Večeře Páně... nemnozí z nás se zúčastní večeře Páně. To není uzavřená bohoslužba. Je absolutně pro každého věřícího křesťana. Bůh neudělal čáru mezi baptisty a metodisty, a tak dále. My všichni jsme skrze jednoho Ducha vekřtěni do jednoho těla, a jsme spoluobytelé Božího království. A pokud je mezi námi náhodou nějaký příchozí, já tu nejsem natolik často, abych věděl kdo je zdejším členem, a kdo není. Uvědomte si, nezáleží, ke které církvi patříte, na tom nezáleží. Vždyť je přece pouze jedna církev, a k ní se

nelze připojit, do ní je třeba se narodit. Tak je to. Do této církve Boží se musíte narodit. A prosíme, abyste dnes přijali Krista, stolovali s Ním, zatímco připomínáme Jeho zlámané tělo a přijímáme tyto malé elementy Jeho utrpení, a nechť Bůh pokropí naše srdce i svědomí krví.

¹³² Nyní bude přinesena večeře Páně, a budeme číst z 1. Korintským, 12. kapitoly. A ihned na to budeme přijímat večeři Páně, s důvěrou, že Bůh nás bohatě požehná. A ihned po čtení, nebo těsně předtím, jestliže musíte odejít, dobrá, klidně to udělejte. A setkáme se znovu ve středu večer, a v neděli ráno a v neděli večer. A jestliže můžete zůstat a zúčastnit se s námi večeře Páně, budeme se z vás radovat. Ihned potom bude Páně... bude bohoslužba křtu, asi tak za patnáct minut, možná nanejvýš dvacet, myslím, 1. Korintským 11. kapitola, 23. verš.

... zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc... v kterouž zrazen jest, vzal chléb,

a díky činiv, lámal... řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To číňte na mou památku.

Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To číňte, kolikrátkoli pítí budete na mou památku.

Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde.

A protož kdokoli nejedl by... protož kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.

Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí.

Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.

Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí,

Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni.

Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme

poučování, abychom s světem nebyli potupeni.

A tak, bratři moji, když se scházíte k jídlu, jedni na druhé čekávejte.

133 A nyní okamžik ztišené modlitby za každého z vás, modlete se za mne, zatímco já se budu modlit za vás. Vyslyš tyto prosby, všemohoucí Bože. A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

134 Tyto malé kousky, to je chléb košer, upečený bez sádla a koření a tak dále, on znázorňuje tělo Páně. On není kulatý, je polámaný na kusy. Proto, že to znamená zlámané tělo, které bylo zlámáno za nás. A nechť Bůh udělí své požehnání každému, který to bude přijímat. To není pravé tělo, to pouze znázorňuje tělo. Nemám moc, nikdo nemá, učinit z toho něco jiného než chléb. Jedině Bůh. A právě to nám řekl, abychom jedli ten chléb a pili ten kalich vína. Skloňme nyní své hlavy.

135 Nejsvatější Bože, jehož služebníky jsme, ve jménu Ježíše Krista posvěť tento chléb určený k tomu účelu, abychom byli budováni, když ho budeme přijímat, rozpomeň se na to, že náš Pán byl ukřižován, a Jeho tělo vzácné a svaté, bylo smíšené s trny a hřeby, za nás, aby skrze to rozpolcené tělo mohl vyjít Duch, který dává věčný život. A nechť bychom, Pane, když ho budeme přijímat, dosáhli milost pro cestu, jako Izrael na čtyřicet let na poušti, a nebyl mezi nimi nikdo slabý. Otče, Bože, dej nám to, a zatím co se modlíme, posvěť ten chléb, košer chléb, určený k tomu účelu. V Ježíšově jménu. Amen.

136 Ten kalich nové smlouvy, krev. Mám na mysli tuto píseň: „Když jsem vírou spatřil ten pramen, prýstící z Tvých ran, mým tématem se stala láska vykoupení, a zůstane až do smrti.“ Když vidím tu krev, ty hrozny, krev hroznů, vím, že to představuje krev, která vytékala z těla Pána Ježíše. Nechť každý, kdo ho přijímá, má život věčný, nechť nemoc opustí jejich těla, nechť únava a slabosti, sklíčenost, nechť ďábel (v jakékoliv formě) je opustí, aby mohli mít velikou sílu a zdraví, a věčný život, a nechť jejich světlo svítí před tím zlým a cizoložným pokolením ve kterém žijeme, k Boží slávě.

137 Nebeský Otče, předkládáme ti ovoce vinné révy. Ve jménu Ježíše Krista, posvěť je, aby znázorňovaly krev Tvého Syna, Ježíše, neboť v ní máme: „On pak raněn jest pro přestoupení naše, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“ Dopřej, Pane, aby život přišel k nám, Věčný život v hojnosti, abychom mohli být způsobilí sloužit Tobě lépe, měli sílu a zdraví jít z místa na místo, kam si přeješ, abychom Ti

sloužili, kamkoliv nás povoláš. Dopřej nám tato požehnání v Ježíšově jménu, prosíme. Amen.

